

Πολὺ καλά. Άλλα τὰ μικρόδια πόθεν προέρχονται; Καὶ πόθεν αἱ ἀσθένειαι τῶν χοράτων τούτων δύντων;

Δὲν γνωρίζομεν τίποτε, δὲν βλέπουμεν τίποτε, δὲν δυνάμεθεν τίποτε, δὲν μαντεύομεν τίποτε, δὲν φανταζόμεθεν τίποτε, εἰμεθεὶς αἰχμάλωτοι, φυλακισμένοι τοῦ ἔχυτοῦ μας.

Καὶ ὁ κόσμος ἐκπλήττεται μὲ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα!...

Αἱ τέχναι! Ή ζωγραφικὴ ἀνκπαράγει διὰ χρωμάτων τὰ μονότονα τοπεῖα, χωρὶς ποτὲ νὰ δύνοιαζωσι πρὸς τὴν φύσιν, ζωγραφίζει τοὺς ἀνθρώπους χωρὶς νὰ κατορθώῃ ποτὲ νὰ ἀποδώσῃ τὴν πραγματικότητα. Αἴγαγίζεται λοιπὸν ὁ ἀνθρωπὸς ματαίως ἐπὶ ἔτη ὄπω; μιμηθῆτὸ περιβάλλον καὶ μόλις κατορθώνει, μὲ δλας τὰς προσπαθείκς τῆς ζωῆς, νὰ δεῖξῃ εἰς τὰ γυμνασμένα ὅμμικτα, ἐκεῖνο τὸ δόποιν προσεπάθησε νὰ ἐπιχειρήσῃ.

Πρὸς τί αἱ προσπάθειαι αὔται; Πρὸς τί ἡ ματαία αὔτη μίμησις; Πρὸς τί ἡ χυδαία αὔτη ἀναπάρστασις πραγμάτων τοσοῦτον θλιβερῶν καθ' ἑαυτά; Δυστυχία!....

Οἱ ποιηταὶ πλάττουν μὲ λέξεις, ἐκεῖνο τὸ δόποιν οἱ ζωγράφοι προσπάχθουν μὲ τὰς ἀποχρώσεις. Άλλα διατί;

Οταν ἀναγνώσῃ τις τοὺς τέσσαρας ἐπιδεξιωτέρους καὶ πνευματωδεστέρους ἐξ αὐτῶν εἰνε περιττὸν ν' ἔνοιξῃ κανέναν ἔλλον. Καὶ δὲν γνωρίζουν τίποτε περιτσότερον. Δὲν δύνανται καὶ αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι παρεῖ νὰ μεμφθῶσι τὸν ἀνθρωπὸν. Εξαντλοῦνται εἰς μίαν προσπάθειαν ἀγονον. Διότι τοῦ ἀνθρώπου μὴ μεταβάλλομέ-

νου, η περιττὴ τέχνη του μένει ἀμετάβλητος.

Ἄφοτου δρὶς ἡ βραχεῖται σκέψις μας ὁ ἀνθρωπὸς εἶνε ὁ αὐτός. Αἱ αἰσθήσεις του, αἱ πεποιθήσεις του, τὰ αἰσθήματά του εἶνε τὰ ἴδια. Κατ' οὐδὲν ἐπροχώρησε, κατ' οὐδὲν ὀπισθοδρόμησε, κατ' οὐδὲν ἔκινήθη. Εἰς τί μοῦ χρησιμεύει νὰ μάθω τί εἰμι, νὰ ἔναγνώσω τί σκέπτομαι, νὲ διεκκρίνω τὸν ἀσυτόν μου εἰς τὰς χυδαίας περιπετείας ἐνὸς μυθιστορήματος;

Ά! ἔναν οἱ ποιηταὶ ἥδυνται νὰ διασχίσωσι τὸ ἀπειρόν, νὰ ἔξερευνήσωσι τὰ ἀστρα, ν' ἀνακαλύψουν ἄλλα σύμπαντα, ἄλλα δύντα, νὰ ἀλλάσσουν ἀδιακόπως διὰ τὸ πνεῦμα μου τὴν φύσιν καὶ τὸ σχῆμα τῶν πραγμάτων, νὰ μὲ φέρουν διαρκῶς μέσα εἰς ἐν ἀγνωστὸν μεταβάλλομενον καὶ ἐκπλῆσσον, νὰ μοῦ ἀνοίγουν θύρας μυστηριώδεις ἐπὶ ὁρίζοντων ἀπροσδοκήτων καὶ θυμασίων, τότε θὰ τοὺς ἀνεγίνωσκον ήμέραν καὶ νύκτα. Άλλα δὲν δύνανται οἱ ἀνίσχυροι οὗτοι παρὰ νὰ μεταβάλλουν τὴν θέσιν μιᾶς λέξεως καὶ νὰ μοῦ δεικνύουν τὴν εἰκόνα μου, ὡς οἱ ζωγράφοι;

Άλλα πρὸς τὸ τοῦτο;

Διότι ἡ σκέψις τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἀκίνητος.

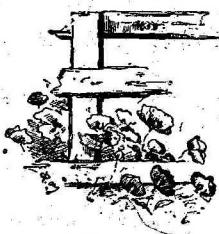
Τῶν δρισμένων καὶ ἀδικπεράστων δρίων ἀπαξιροσπελασθέντων, στρέφει τότε ἡ σκέψις ὡς ἵππος ἐντὸς ἵπποδρόμου, ὡς μυῖα ἐντὸς κεκλεισμένης φιάλης, ἵπταμένης συνεχῶς περὶ τὰ πλευρὰ τῆς φιάλης δόσον διαρκῶς κτυπᾷ.

Καὶ δύμας, ἐλλείψεις ἄλλου καλλιτέρου, εἶνε ὀρκτὸν νὰ σκέπτεται κανεὶς, διτι ζῆ μόνος.

(Μετάφρασις Κ. Καιροφύλα)

QUY DE MAUPASSANT

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΧΟΟΦΟΡΟΣ

ΙΝΕ ἡ ὥρα τῆς ἀφίξεως μιᾶς τῶν ἀμαξοστοιχιῶν ἐκείνων, αἱ δόποιαι φθάνουν ἀπὸ τὴν ἀκραντοῦ κόδμουν καὶ αἱ δόποιαι ἔξερεύγονται διὰ τῶν βιαίως ἀνοιγομένων θυρῶν τὰ θορυβώδη πλήθη τοῦ νεωτέρου κοδμοπολιτισμοῦ.

Ἐν μέσῳ τῆς κοδμοπλημμύρας, ἡ ὁποία ἀδηκνεῖται ἀπὸ τὰς διασπροτέρας πόλεις τῆς οἰκουμένης, φθάνει εἰς νεαρὸς καλλιτέχνης, κρατῶν τοὺς πίνακας, οὓς εἶχε φιλοτεχνήσῃ, μόνος, ιδχνός, φορτωμένος μὲ τὸ προϊόν τῆς ἐργασίας του.

Εἰς ρωμαλέος ἀχθοφόρος, καραδοκῶν νὰ κερδίσῃ τὸν ἄρτον του, δρυμούσε καὶ ἡρπασε μετὰ βιαιότητος προδιδούσης τὴν πτωχίαν του, τὸ δέμα τὸ ὅποιον ὁ καλλιτέχνης ἐτοποθέτει ἐπάνω του, σπεύδων νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν σιγήνη, ἵνα ζήσῃ τὸ φάσμα του ἐν μέσῳ τῶν ἐργῶν τῆς διανοίας του.

Ο ρωμαλέος ἀχθοφόρος ἀργάσας, ἄκοντος

τοῦ καλλιτέχνου, τοὺς πίνακάς του, ἐπροχώρησε βῆματά τινα, ἐνῷ ὁ καλλιτέχνης διαμαρτυρούμενος ἐπέμενε δύπως λάβῃ αὔτὸς εἰς χειράς του τὸ φορτίον, μὲ τὸ ὅποιον ἔμπνευσις εἰχεν ἐπιβαδύνητο τὸ σῶμα του.

Ο ρωμαλέος ἀχθοφόρος ἐκλονίζετο, παρὰ τοὺς ισχυροὺς μυῶνας του, ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐργῶν τοῦ ζωγράφου. Μετ' ὀλίγον ἐγκατέλειψε τὸ φορτίον, τὸ ὅποιον ἀναλαμβάνων ἐπὶ τῶν λεπτοφύῶν ὄψων του ὁ καλλιτέχνης ἔφερεν ἐλαφρός, λέγων πρὸς τὸν ἀγοραῖον ἀχθοφόρον: «Ἐκπλήττεσαι, Ήρακλῆ, πῶς ἐγὼ δικαεκτικός φέρω ἐν φορτίον, ὑπὸ τὸ ὅποιον οἱ μυῶνες σου ὑπεχωροῦσαν. Ας διασκεδασθῇ ἡ ἄγνοια, πτις σοῦ ἀποκρύπτει τὴν αἰτίαν. Ανθρωπε, σὺ ἔχεις μόνον τὰς ἀνάγκας σου καὶ τοῦτο εἶνε μία ἀνίσχυρος δύναμις παραβαλλομένην πρὸς τὴν φιλοδοξίαν μου, πτις εἶνε τὸ Ιδανικόν».

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ ξένος ἀπεμακρύνθη, παρακαλούσθυμενος ὅταν διθαλμῷν ὑπὸ τοῦ ἡρακλείου ἀχθοφόρου, δῆτις ἔμεινεν ἐννέας, μὴ ἐννοῶν τίποτε!

(Μετ. Κ.)

EMILE BERNARD